

sej kóždy něhdyši KZ wobhladać. Płunowe komory w Auschwitzu su byli časowje wobmjezowane. Hela Swjateho pisma pak je wěčna. W zachodnej hali džensnišeho muzeja sym wobraz widzał, kotryž Chrystusa na křížu předstaja.

Jaty bě swoju nadžiju na Skřižowaneho z hozdžom na sčěnu narysował. Tež tutón wumělc w płunowej komorje zahiny. Wón znaješe Jězusa, wumóžnika. Wón drje zahiny na njesměrnje hrózbny městnje, tola njebjesa běchu jemu wotewrjene. Z teje hele pak, před kotrež Jězusa w Nowym zakonju (na př. Matej 7,13; 5,29-30; 18,8) tak wuraznje warnuje, njemóžeš wučeknyć a njenańdžeš wumóženje, hdyž sy tam dóšoł. Dokelž je hela - so wot Auschwitzta rozeznawajo - wěčna, njemóžeš ju ženje wohladać.

Tež njebjesa su wěčne. A to je městnosć, kotruž je nam Bóh spřihotował. Dajće so tohodla přeprósyc do njebjes. Wołajće so k Jězusej a rezerwujće sej městno w njebjesach. Po wěštych přednošku so mje žona cyle rozhorjena woprašaja: „Je to scyła móžno, sej w njebjesach městno rezerwowawać? To klinči tak za pućowanskim běrowom!” Přihłosowach jej: „Štóz sej městno njerezewuje, njedóndže k cylej. Jeli chceće na kupu Hawaii, trjebaće tola tež plaćiwu tiket.” Dale so žona prašeše: „Tiket dyrbi so tola zaplaćić?!” „Haj wězo, tiket do njebjes tež! Ale wón je tak drohi, zo jón z nas nchtó zaplaćić njemóže. Naše hrěchi tomu zadžewajaja.

Bóh w swych njebjesach hrěch nječerpi. Štóz chce po tutym žiwjenju wěčnje pola Boha w njebjesach być, dyrbi być bjez winy. Tute wumóženje je jenož přez někoho móžne, kiž je bjezhřešny – a to je Jězusa Chrystus. Jenož Wón móže to zaplaćić! A Wón je zaplaćić ze swojkej kreju, ze smjerću na křížu.”

A što dyrbju ja nětko činić, zo do njebjes přińdu? Tež nas přeprósujće Bóh k wumóženju. Na wjele městnach nas Swjate pismo namołwaja, zo bychmy na wołanje Boha reagowali:

- **„Wojujće wo to, zo byšće přez wuske wrota přešli!”** (Lukaš 13,24).
- **„Nakazajće so, přetož přišli je so njebjeske kralestwo!”** (Matej 4,17).

- **„Zastupće z wuskimi wrotami, přetož šěroke su wrota a šěroki je puć, kiž do zahuby wjedže, a wjele je tych, kiž po nim kroča. Wuske su wrota a wuski je puć, kiž do žiwjenja wjedže, a malo je tych, kotřiž jón nadeńdu”** (Matej 7,13-14).
- **„...sahaj do wěčneho žiwjenja, za kotrež sy powołany”** (1. Timoteje 6,12).
- **„Wěr do Knjeza Jězusa, potom budžeš wumóženy, ty a twój dom!”** (Japoštołske skutki 16,31).

To wšitko su naležne a dorazne přepróšenja. Teksty su chutne, zasadne a dorazne. Jednomy konsekwentnje, hdyž na přepróšenje do njebjes z modlitwu wotmołwimy, kotraž by móhla takle formulowana być: „Jězusa Chrystus, sym dotal tak žiwy był, jako njeby Ty scyła eksistował. Nětko sym spóznał, što Ty sy, tohodla so na Tebe přeni króc z modlitwu přiwobroču. Wěm nětko, zo dawatej njebjesa a tež hela. Zachowaj mje před helu, do kotrejež bych swojeje wulkeje winy dla, wosebje njewěry dla, poprawom přišoł. Moje přeće je, jónu na wěčnje pola Tebe w njebjesach być. Mi je wědomo, zo njemóžu do njebjes přińc ze swójskej zaslužbu, ale jenož přez to, zo do Tebe wěrju. Dokelž mje lubuješ, sy tež za mnje na křížu wumrěł a sy moje hrěchi na so brał a je za mnje zaplaćil. Za to so Tebi džakuju. Ty widžiš wšitke moje winy, tež te z džěcatstwa.

Kóždy jednotliwy hrěch mojeho žiwjenja je Tebi znaty – wšitko, štož je mi nětko wědomo, ale tež wšitko, štož sym hižo dawno zabył. Ty wšitko wo mni wěš, dokelž Ty mje dokładnje znaješ. Ty znaješ moje wjesela a moju

zrudobu, moje starosće a dwěle. Před Tobu sym kaž wotewrjena kniha. Tajki, kaž sym a kaž sym dotal žiwy był, njemóžu před Tobu a před žiwym Bohom wobstać a njebjesa widžeć.

A tohodla Će prošu, wodaj mi wšitke moje winy. Swoje hrěchi z cyleje wutroby wobžaruju. Prošu pomhaj mi, wšitko wotpołožić, štož před Tobu prawe njeje a daruj mi nowe zwučenosće, kotrež Ty žohnuješ. Wotewrěj mi puć k Swojim słowam Swjateho pisma. Pomhaj mi, zo rozumju, štož chceš mi w nim prajić, a zo přez Tvoje słowo nowu móc a žiwjensku radosć namakam. Ty dyrbiš wot nětko mój Knjez być, ke kótremuž rady słušam a kótremož chcu sčehować. Pokaž mi prošu puć, po kotrymž dyrbju kročić. Ja so Tebi džakuju, zo sy mje wuslyšał. Wěrju Tvojim slubjenjam, zo sym nětko, dokelž sym so Tebi přiwobročil, džěčo Bože, kotrež budže raz na wěčnje pola Tebe w njebjesach. Ja so wjeselu nad wulkej hnadu, zo sy nětko hižo přeco ze mnu. Prošu pomhaj mi namakać ludźi, kotřiž do Tebe wěrja a daj mi namakać ze Swjatym pismom zwjazanu wosadu, hdžež móžu prawidlownje Tvoje słowo slyšeć. Amen.”

Direktor a profesor n.w.
dr.-inž. Werner Gitt

Original Title: Wie komme ich in den Himmel?
Author's home page: www.wernergitt.de
Translation from German: Dr. Ruth Mrosk

Publisher: DIE BRUDERHAND e.V.
Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Germany
Tel.: +49 (0) 51 49/ 98 91-0, Fax:-19
E-Mail: bruderhand@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Nr. 850: Sorbisch/Sorbian, 2nd edition 2012

Kak přińdu do njebjes?

Werner Gitt

Kak přiindu do njejbes?

Temu wěčnosť wjele ludži ze swojeho wědomja wuspinkuje. To wobkedźbujemy samo pola tych ludži, kotřiž su na kóncu swojeho žiwjenja. Ameriska dźiwadźelnica Drew Barrymore je jako džěčo hłownu rólu we fantasy-filmje „E.T.-zwonkazemski” hrała. Hdyž bě 28 lět (nar. 1975), wona rjekny: „Jeli ja přjedy zemru hač moja kóčka, potom dajće jej mój popjet k žranju. Tak budu znajmjeńša w swojej kóčce dale žiwa.”

Njejstěj tuta bjezmyslnosć a krótkowidnosć, štož smjerć nastupa, wostróbnjacej?

Hdyž je Jězusa na zemi žiwy był, je wjele ludži k njemu přišlo. Jich naležnosće a próstwy běchu zwjetša zemské.

- **Džesać wusadnych mužů chcyše być wustrowjene** (Lukaš 17,13).
- **Slepi chcychu widžeć** (Matej 9,27).
- **Druzy wočakowachu pomoc při rozdźělenju džědžinstwa** (Lukaš 12,13-14).
- **Farizejojo prašachu so, hač dyrbyja kejžorej dawkw plaćić** (Matej 22,17).

Ale jenož mało ludži je so Jězusa prašalo, kak móža do njejbes přińć.

Tak so na příklad jara bohaty mlody muž Jězusa woprašo: „**Dobry Mištrje, što mam činić, zo bych wěčne žiwjenje dobył?**“ (Lukaš 18,18). Jězusa jemu wotmołwi, zo dyrbi wšitko, štož wobsedzi abo na čimž jeho wutroba wisa, předać a Jězusa sčěhować. Dokelž běše mlody muž jara bohaty, tutu radu njeprizwa a so z tym wěčneho žiwjenja wzda.

Někotři ludžo njeprizwa njejbesa a z tym wěčne žiwjenje. Wuwzaće je Cachej. Cachej je Jězusa jenož widžeć chcył. Wón je wjace dóstał, hač je wočakował. Hdyž je jeho Jězusa wopytał, je wón njejbesa namakał.

Jězusa jemu praji: „**Džensa je so tutomu domej zbóžnosť stala**“ (Lukaš 19,9).

Kak namakamy njejbesa?

Z toho, štož je so horjeka prajiło, móžemy slědować:

- Njejbeske kralestwo móžemy kóždy dzeń namakać. Je derje wo tym wědžeć, dokelž tež wy, lube čitarki, lubi čitarjo, móžeće sej džensa njejbeske kralestwo dobyć.
- Njejbeske kralestwo njeje wjazane na někajke wukony, kotrež dyrbymy zdokonjeć.
- Njejbeske kralestwo móžeš cyle njeprizhotowany namakać.

Naše wosobinske koncepty, kak bychmy móhli njejbeske kralestwo docpěć, su wšitke wopačne, hdyž njewuchadźamy z Božeho słowa. Šlagrowa spěwarka spěwaše wo klawnje, kotryž po dołholětnym džěle w cirkusu wotstupi: „Wón přińdže cyle wěsće do njejbes, dokelž je telko ludži zwjeselił.“ Jara bohata žona daše dom za chudych natwarić. W nim móžeše 20 žonow bjez koštow žiwe być, ale pod wuměnjenjom, zo so kóždy dzeń hodžinu za dobroćelku wo jeje dušinu zbóžnosť modla.

Ale kak dóndžemy woprawdže do njejbeskeho kralestwa?

Jězusa praji nam přirunanje, zo bychmy na tute prašenje jasnu wotmołwu dóstałi. W ewangeliu po Lukašu 14,16 rěči Jězusa wo čłowjeku (w přirunanju steji tutón čłowjek za Boha), kotryž chce wulku hosćinu (w přirunanju steji hosćina za njejbeske kralestwo) wuhotować, a wón sčele wěštych ludžom přeprosjenja. Wotmołwy na přeprosjenja su wostróbnjace.

Jedyn po druhim počo so zamołwjeć. Přeni jemu rjekny: „Sym sej polo kupił...“, druhu praji: „Sym pječ zapřahow wołow kupił...“, třeci so zamołwi: „Sym so woženil a tohodla njemóžu přińć.“ Jězusa skónči přirunanje ze słowami hosćičela: „**Praju pak wam, zo njewopřata žadyn z wonych mužů, kiž běchu prošeni, moju hosćinu**“ (Lukaš 14,24).

Na tym widžimy, zo móžemy njejbeske kralestwo namakać abo zhubić. Najwadžniše je, hač přeprosjenje přijimamy abo wotpokazamy. Jednoriša njemóže dróha do njejbes być! Hdyž su jónu ludžo z njejbes wuzamknjeni, potom nic tohodla, zo njejsu dróhu znali, ale tohodla, zo njejsu přeprosjenje přizwali. Tući tři w přirunanju wopisani ludžo njejsu nam z příkladom, dokelž žadyn z nich přeprosjenje njeprizwa a na hosćinu njeprizwa. Hač so hosćina nětko wotměje?

Wězo! Nětko hospodar hižo njesčele wosebite přeprosjenja někajkim wubranym ludžom. Nětko plaći jenož słowo: „Přińdžće!“ A kóždy, kotryž so přeprosyć da, ma wěste městno za swjedženskim blidom. Što so nětko stanje? Haj, ludžo přiindu – woni přiindu samo we wulkich syłach. Po wěštych času hospodar mjezybilancu sčěhne. Hišće su někotre městna swobodne! Wón praji svojim služownikam: „Džiće na puće a přinućce jich zastupić! Přeprosujće dale!“

Na tutym městnje chcu přirunanje na was přenjesć, dokelž wono tež džensa plaći. W njejbesach su hišće swobodne městna a Bóh da tebi prajić: „Pój, zabjer swoje městno w njejbesach! Budž mudry a rezerwuj sej městno za wěčnosť! Čiń to hišće džensa!“

Njejbesa su njesměrnje rjane, a tohodla přirunuje Jězusa njejbesa z wulkim swjedženjom. W 1.lisce Korinčanam (2,9) čitamy: „**Žane wóčko njeje widžalo, žane wucho njeje slyšalo, žana čłowječa wutroba njeje začuła to, štož je Bóh přihotował tym, kiž jeho lubuja.**“ Ničo njeje na tutej zemi, štož by so přibližnje móhlo přirunać z Božim kralestwom. Tak njesměrnje rjenje je tam!

Njejbeske kralestwo njesměmy na žadyn pad skomdžić, dokelž wono je jara drohotne. Jedyn je za nas wrota do njejbes wotewrěť – Jězusa, Syn Boži. Jemu mamy so tež džakować, zo je přistup do njejbes tak jedyn. Nětko jenož hišće na našej woli zaleži. Jenož krótkowidni, kaž mužojo w přirunanju, přeprosjenje njesčěhaja.

Jězusa nas wumóži

W Japoštołskich skutkach (2,21) čitamy jara wážne hrono: „**Kóždy, kiž zawoła Knjezowe mjeno, budže wumóženy.**“ To je jadrowa sada Noweho zakonja. Hdyž běše Pawoł w jastwje we Filipi, wón w rozmołwje z jastwownikom slědowacu wážnu sadu praji: „Wěr do Jězusa a budžeš wumóženy, ty a twój dom!“ (Japoštołske skutki 16,31). Tute poselstwo je drje krótko a jasne - ale móže žiwjenje radikalnje změnić. Hišće w samsnej nocy nańdže jastwownik wěru do Boha.

Na kóždy pad dyrbymy wědžeć: Jězusa chce nas před zatamanjom, helu, zachować. Wo njejbesach a heli praji Swjate pismo, zo budu tam čłowjekojo wěčne. Jedna městnosć je překrasna, druha hróžbna. Třeća městnosć njeeksistuje. Pječ mjeńšinow po smjerći ničo wjace prajić njebudže, zo je so ze smjerću wšitko skónčiło. Na wosobje Jězusa so wšitko rozsudži. Naše wěčne byće wotwisuje wot jeničkeje wosoby: wot Jězusa – a našeho počaha k njemu!

Hdyž běch w Pólskej z přednoškami po puću, wopytamy bywše koncentraciske lěhwo w Auschwitzu. Tute koncentraciske lěhwo (KZ) nacije za čas 2. swětoweje wójny natwarichu. W Auschwitzu ludži systematisce zamordowachu, kotrychž nacije přescěhowachu. Hrozne wěcy su so tam stawali. W lětach wot 1942 do 1944 běchu tu nacije wjace hac 1,6 milionow ludži – předewšem Židow – z plunom zajědočili a potom spalili. W literaturje rěči so wo „heli w Auschwitzu“. Sym wo tutym pomjenowanju přemyslował, hdyž je nas přistajena přez plunowu komoru wjedła, w kotrejž je runočasnje 600 ludži zahinyło. To sej čłowjek ze strowym rozumom předstajić njemóže. Ale je to woprawdže hela byla?

Smy sej plunowe komory jenož tohodla wobhladać móhli, dokelž so hroza w januarje 1945 skónči. Nětko móže